

## POSTANOWIENIE

Dnia 26 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa M.L.  
przeciwko P. Spółce Akcyjnej w W.  
o zadośćuczynienie,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 lipca 2017 r.,  
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i  
Ubezpieczeń Społecznych w K.  
z dnia 24 marca 2016 r., sygn. akt IX Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. odstępuje od obciążania powódki kosztami zastępstwa  
procesowego pozwanej w postępowaniu kasacyjnym,**
- 3. zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w K. na  
rzecz adwokata T.P. 1350 zł (tysiąc trzysta pięćdziesiąt)  
powiększone o kwotę podatku od towarów i usług tytułem  
nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w  
postępowaniu kasacyjnym.**

## UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z 24 marca 2016 r. oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego w S. z 20 grudnia 2015 r. oddalającego powództwo o ustalenie, że pozwana nie przeciwdziała mobbingowi wobec powódki oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki 45.000 zł tytułem zadośćuczynienia za

doznaną krzywdę.

Powódka, reprezentowana przez pełnomocnika z urzędu, zaskarżyła wyrok Sądu Okręgowego w K. w całości. Zarzucono naruszenie: (-) art. 94<sup>3</sup> § 2 k.p. poprzez błędną jego wykładnię prowadzącą do stwierdzenia, że postępowanie pozwanej nie nosiło cech mobbingu, mimo że postępowanie to nosiło cechy uporczywego i długotrwałego nękania; (-) art. 94<sup>3</sup> § 3 k.p. polegające na jego niezastosowaniu w sytuacji, gdy postępowanie pracodawcy wywołało rozstrój zdrowia u powódki; (-) art. 100 § 1 k.p. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że pracodawca miał prawo wydawać powódce polecenia udziału w konwojach pocztowych, podczas gdy pracownik jest zobowiązany stosować się jedynie do takich poleceń pracodawcy, które nie są sprzeczne z przepisami prawa i nie pozostają w sprzeczności z umową o pracę, tzn. wykonywać te polecenia pracodawcy, które konkretyzują określony w umowie obowiązek wykonywania pracy, zaś wydawanie poleceń udziału w konwojach pocztowych tego warunku nie spełnia.

W ocenie skarżącej skarga kasacyjna zasługuje na przyjęcie, ponieważ w sprawie „istnieje potrzeba wykładni przepisów wywołujących rozbieżności w orzecznictwie Sądów, a to przepisów dotyczących stosowania przepisów o mobbingu, a w szczególności dotyczących uznania, jakie działanie pracodawcy może zostać uznane za mobbing oraz czy dla uznania, że rozstrój zdrowia został wywołany przez mobbing konieczne jest jednoznaczne wykluczenie współistnienia innych czynników powodujących rozstrój zdrowia, czy też możliwe jest ustalenie jednoczesnego występowania dodatkowych czynników, takich jak przyczyny tkwiące w organizmie pracownika”. Jednocześnie skarżąca podkreśliła, że zagadnienia te nie zostały dotychczas szczegółowo wyjaśnione w orzecznictwie, a więc istnieje potrzeba ich wykładni.

Pozwany w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania ze względu na brak oczywistej zasadności, a także o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 394<sup>4</sup> § 2 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania należy uzasadnić ze względu na okoliczności wymienione enumeratywnie w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., a mianowicie: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne; 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów; 3) zachodzi nieważność postępowania, lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Należy podkreślić, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być zatem wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (por. postanowienie SN z 24 września 2015 r., II PK 27/15, LEX nr 2019527).

Skarżąca w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej, wskazała na „potrzebę wykładni przepisów wywołujących rozbieżności w orzecznictwie Sądów, a to przepisów dotyczących stosowania przepisów o mobbingu”, jednocześnie wskazała na występowanie w sprawie zagadnień dotychczas niewyjaśnionych w orzecznictwie. Zamiast sprecyzować i uzasadniać ww. okoliczności, zgodnie z przedstawionymi wyżej wymogami wynikającym z art. 394<sup>4</sup> § 2 k.p.c. oraz art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c., skarżąca ograniczyła się do odwołania do uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej.

Uwzględniając powyższe, skarżąca nie wykazała, że skarga kasacyjna zasługuje na przyjęcie ze względu na potrzebę wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Zasygnalizowanie rozbieżności w orzecznictwie sądów dotyczących stosowania (a nie wykładni) bliżej niesprecyzowanych przepisów o mobbingu (przy braku powołania rozbieżnych orzeczeń sądów w zakresie wykładni tych przepisów); oraz ograniczenie się do sformułowania pytań - czy dla uznania, że rozstrój zdrowia

został wywołany przez mobbing konieczne jest jednoznaczne wykluczenia współistnienia innych czynników powodujących rozstrój zdrowia, czy też możliwe jest ustalenie jednoczesnego występowania dodatkowych czynników, takich jak przyczyny tkwiące w organizmie pracownika – nie wystarcza do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Taka redakcja wniosku uniemożliwia zidentyfikowanie interesu publicznego polegającego na usuwaniu rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa (por. postanowienie SN z 20 października 2016 r., I PK 59/16, LEX nr 2160130), który to interes publiczny, gdyby został wykazany przez skarżącą, przemawiałby za przyjęciem skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania.

Z tych powodów, na podstawie art. 398<sup>9</sup> k.p.c., odmówiono przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Odnosząc się do wniosku pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania wywołanych wniesieniem skargi kasacyjnej, w odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany nie odnosił się do przesłanki przesądu wskazanej w skardze kasacyjnej. Skarżąca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej uzasadniała potrzebą wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, tymczasem pozwany w odpowiedzi na skargę kasacyjnej wnioskował o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na brak spełnienia ustawowych przesłanek określonych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. (oczywista zasadność skargi kasacyjnej). Ze względu na powyższe, a również sytuację materialną i rodzinną skarżącej, Sąd Najwyższy na podstawie art. 102 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. stosowanych w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398<sup>21</sup> k.p.c. odstąpił od obciążania skarżącej kosztami postępowania kasacyjnego.

O kosztach pełnomocnika z urzędu skarżącej rozstrzygnięto na podstawie art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o advokaturze (Dz.U. z 2015 r., poz. 615 ze zm.), § 8 pkt 5 w zw. z § 15 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 16 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2015 r., poz. 1801), a także art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398<sup>21</sup> k.p.c.

